

ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ ἐκήρυττε τὸν ἀκρωτηριασμόν. Νύκτα τινὰ ἡ ἀστυνομία εἰσελθοῦσα εἰς τὰς πέντε οἰκίας τοῦ Πλοτιτζίνου, κειμένους ἐπὶ τῆς καλλίστης πλατείας τῆς πόλεως, ἀνηρέυνησεν αὐτὰς μετὰ πολλῆς ἀκριβείας. Εὐρέθησαν ἐν αὐταῖς δύο ἑκατομμύρια φράγκων καὶ συνελήφθησαν τεσσαράκοντα ἄνθρωποι, ὧν ἑννέα γυναῖκες, αἵτινες κατῴκουν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πλοτιτζίνου καὶ διετηροῦντο ὑπ' αὐτοῦ. Πάντες οὗτοι πλὴν τοῦ Πλοτιτζίνου ἦσαν ἑκτοίμια. Ὑπὸ δὲ τὴν οἰκίαν εὐρέθη εὐρύχωρον κελλάριον ἔχον σιδηρᾶν θύραν ἔνθα οἱ προσήλυτοι ἐκόντες ἢ ἄκοντες ἠκρωτηρίαζοντο. Ἐνταῦθα αἱ φωναὶ δὲν ἤκούοντο ὑπὸ τῶν ἔξω, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν τραυμάτων ἀποθνήσκοντες ἐθάπτοντο. Ἐν ἔτει 1817 προσήχθησαν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς Μόσχας εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἀκρωτηριασταί, ὧν οἱ ἀρχηγοὶ ἦσαν ἐκ τοῦ ἐμπορικῷ οἴκου Κουρδίνου. Τῷ δὲ 1876 ἐκλήθησαν εἰς τὸ ἐν Κριμαίᾳ δικαστήριον τῆς Συμφεροπόλεως ἑκατὸν τριάκοντα τοιοῦτοι αἰρετισταί, ἐργάται, πλούσιοι ἔμποροι καὶ ἄλλοι τῆς μέσης τάξεως. Οἱ ἡμίσεις τούτων καὶ ἐπέκεινα ἦσαν γυναῖκες, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς παιδιά ἐχοντα ἡλικίαν δέκα καὶ δέκα πέντε ἐτῶν. Πάντες δὲ κατεδικάστησαν κατὰ τοὺς ῥωσικοὺς νόμους εἰς ὑπερορίαν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Σιβηρίᾳ, στερηθέντες πάντων τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Οἱ ἀκρωτηριασταὶ εἶνε πολυπληθεῖς ἐν ταῖς μεγάλας ἐμπορικαῖς ἀγοραῖς, οἷον ἐν Μόσχᾳ, ἐν Πετροπόλει, ἐν Ὁδησσῷ, ἐν Σαρατόβῃ, ἐνταῦχό τῆς Βασσαραβίας καὶ ἐν Σιβηρίᾳ, ὅπου ἐξορίζονται μάλιστα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Εἶνε γνωστοὶ διὰ τὰς μεγίστας αὐτῶν περιουσίας, αἱ δὲ μεγάλαι πόλεις χρησιμεύουσιν αὐτοῖς ὡς ἐστὶν τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ὡς συναγωγαὶ τῶν ἰσχυόντων παρ' αὐτοῖς ἐταίρων καὶ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ὁδηγῶν. Οὗτοι ἔρχονται εἰς ἐπιμιξίαν πρὸς τοὺς διεσπαρμένους αὐτῶν θιασώτας, ἀποστέλλουσιν εἰς αὐτοὺς χρηματικὰ βοηθήματα καὶ μανθάνουσι πάντα τὰ εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν ἀφορῶντα. Διὰ τοῦτο οἱ ἀκρωτηριασταὶ σπανίως καταφεύγουσιν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, προτιμῶντες ἀντὶ τούτου νὰ μεταχειρίζονται ἰδίους κομιστὰς ἐπιστολῶν καὶ παραγγελιῶν, οἵτινες μεταβαίνουν εἰς διαφόρους τόπους, καὶ μεταδίδουσιν ἀπὸ στόματος τὰς ἀναγκαίας ἀγγελίας.

Ἄν καὶ ἔχουσι βαθὺν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν οἱ ἀκρωτηριασταὶ διαπρέπουσιν ἐπὶ μεγάλῃ δεξιότητι ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ, γινώσκουσι νὰ διευθετῶσι καλῶς τὰ ἴδια αὐτῶν πράγματα καὶ νὰ κερδαίνωσι πλεῖστα χρήματα διὰ τοῦ ἐμπορίου, εἰς ὃ ἐπιδίδονται ἵνα διὰ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν. Οἱ αἰρετισταὶ δὲ οὗτοι δὲν ἀρκούνται μόνον εἰς θρησκευτικὴν τινα καὶ ἠθικὴν διάδοσιν ἥτις δὲν ἔχει ῥοπήν εἰ μὴ εἰς τοὺς ἐνθουσιώδεις

ἢ εἰς τοὺς νοσηρῶς διακειμένους, ἀλλὰ πρὸς τῇ ἐπαγγελίᾳ τῆς οὐρανόθεν μακκροῦς μεταχειρίζονται ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν δωροδοκίαν καὶ τὰς ἀπειλάς, δὲν ὀκνοῦσι δὲ νὰ καταφεύγωσιν ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν βίαν. Ἐνεκα τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων δύνανται νὰ προσλαμβάνωσι παρ' ἑαυτοῖς πλῆθος ἀπόρων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν καὶ νὰ προσηλυτίζωσιν αὐτοὺς εἴτε διὰ τῆς βίας εἴτε διὰ τῆς πειθοῦς.

Οἱ ἀκρωτηριασταὶ ἐπιζητοῦσι πρὸ πάντων τὸν προσηλυτισμὸν τῶν παιδιῶν ἐμπνέοντες εἰς αὐτὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν ἀνάγκην τῆς ἐγκρατείας τῶν ἡθῶν. Παρατηρήθη δὲ, ὅτι οὗτοι ἔχουσι μεγίστην δύναμιν παρὰ τοῖς ζηλωταῖς αὐτῶν καθιστῶντες αὐτοὺς οἰονεὶ αὐτόματα ὑποχέτρια καὶ καθωσιωμένα εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν κυρίους. Τὸ ἐπὶ τινα χρόνον μετὰ τῶν ἀκρωτηριαστῶν συνοικῆσαν παιδίον ἐμφορεῖται τοσοῦτον βελθῶς τοῦ πνεύματος τῆς αἰρέσεως ὥστε οὐδεμίαν νοθεσίαν εἶνε ἰκανὴ ὅπως ἀναγκάσῃ αὐτὸ ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς θεσμούς αὐτῆς καὶ νὰ προδώσῃ τοὺς κυρίους αὐτοῦ. Ἐν τῷ δικαστηρίῳ οἱ αἰρετισταὶ οὗτοι ἴστανται ἄνυδοι ἢ δεικνύουσι δεξιότητα ἄξιαν ἀληθινῶν ἐνθουσιαστῶν. Ἡ δύναμις δὲ τῶν ἀκρωτηριαστῶν εἶνε τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε παιδία δῶδεκα ἢ δέκα τεσσάρων ἐτῶν ἠκρωτηρίασθησαν ἀφ' ἑαυτῶν. Ὁ ἀκρωτηριασμός γίνεται κατὰ διαφόρους τρόπους, οὓς κρίνομεν ἀνάξιον νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΔΟΜΙΝΙΚΟΣ ΚΙΜΑΡΟΖΑΣ

(Διήγημα γερμανικόν)

Τὴν ἑσπέρην τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1791 τὸ διάσημον θέατρον τῆς Βιέννης εἶχε τόσον πληρωθῆ ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Ἡ αὐστριακὴ ἀριστοκρατία ἐπλήρου τᾶ θεωρεῖται, οἱ πολιτικὴ διεφιλωνεῖον θέσιν ἐν τῇ πλατείᾳ, ὃ δὲ λαὸς ἐθυσίαζε καὶ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ φλωρίων διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἑκτακτον ἐκείνην πκράσταιν. Ὁ αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος ἔμελλεν ἐπίσης νὰ ἔλθῃ, δι' ὃ ὄλων τῶν θεατῶν τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο ὅτι μὲν πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν θεωρεῖον, ὅτι δὲ πρὸς τὴν σκηνήν, ἥς τὴν αὐλαίαν ἀνυπομόνουσαν νὰ ἴδωσιν αἰρομένην.

Τὴν ἑσπέρην ἐκείνην περιστάνετο κατὰ πρῶτην φορὰν νέον μελόδραμα ξένου μουσουργοῦ, τὸν ὅποιον ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε καλέσῃ ἐξ Ἰταλίας καὶ τὸν ὅποιον εἶχε διορίσῃ ἀρχιμουσικὸν αὐτοῦ.

Ὁ μουσουργὸς οὗτος ἐκαλεῖτο Δομίνικος Κιμαρόζας, τὸ δὲ μελόδραμά του : Ὁ μουσικὸς γάμος.

Ἐν τῇ αὐτῇ ὃ ξένος οὗτος ἐθεωρεῖτο ἀνώτερος ὄλων τῶν μουσικῶν, ἀνώτερος μάλιστα τοῦ Μόζαρτ. Ἄλλ' οἱ πλεῖστοι Βιενναῖοι, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῆς ἐμψύτου αὐτῶν καλαισθησίας διὰ

τὴν μουσικὴν καὶ ὑπὸ φιλοπατρίας δὲν παρεδέχοντο τὴν κρίσιν ταύτην. Αἱ μουσικαὶ κρίσεις αὐτῶν ἐξεδηλοῦντο εἰς θαυμασμόν τοῦ Γλύκ, σέβας τοῦ Ἀὐδὸν καὶ ἀγάπην τοῦ Μότσαρτ, ἤθελον δὲ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ κρίνωσι τὴν ἀξίαν τοῦ ξένου τούτου, ὅστις ἠπέλει νὰ ἀμαυρώσῃ τοὺς δοξασκοντας τὸ γερμανικὸν ἔθνος ἀνδρας. Ἐκ τούτου λοιπὸν ἠρμώμενοι ἔσπευσαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν πρώτην πράκτασιν τοῦ *Μυστικοῦ γάμου*.

Ὁ αὐτοκράτωρ εἰσῆλθε. Δροσερὰ ὡς ἑαρινὴ αὔρα ἡ εἰσαγωγή ἀντηχεῖ ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ θεάτρου. Ἡ αὐλαία ἐγείρεται, ὅτε δὲ ἡ νεαρὰ Καρολίνα προχωρεῖ μετὰ τοῦ μυστικοῦ αὐτῆς μνηστῆρος, καὶ ἀμφοτέροι ἀδουσι τὴν ὠραίαν διωδίαν: *Ἀγαπητέ, ἀγαπητέ, μὴ ἀμφιβάλλῃς, πᾶσα πρόληψις ἐξαλείφεται, καὶ τὰ σκυθρωπὰ πρόσωπα φαιδρύνονται.* Ἐπειτα ἔρχεται ὁ πατὴρ Ἰερώνυμος, ὑπερήφανος ἐκ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ κάμῃ γαμβρόν του πρίγκηπα, καὶ ᾄδει τὸ θριαμβευτικὸν του ᾄσμα: *Ἀκούσατε, ὅλοι ἀκούσατε, εἴτα ἡ ἐρῶσα θεία Φιδάλμα καὶ ἡ φιλοσκώμων Ἐλιζέττα καὶ ὁ εὐθυμος κόμης, τότε δὲ φαίνεται ὅτι ἡλιακὴ τις ἀκτίς ἐπιχύνεται ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ὄλων. Μειδιάμα εὐχαριστήσεως πλανᾶται ἐπὶ χειλέων μὴ μειδιασάντων πρὸ πολλοῦ, καὶ πλεῖστοι ἐνθουσιώδεις ὀπαδοὶ τῆς μουσικῆς τοῦ Μότσαρτ τέρπονται, ὡσεὶ νὰ ἤκουον μουσικὴν τοῦ μεγάλου ἐκείνου μελοποιῦ.*

Ἄλλ' οὐδεὶς ἀκροατῆς εἶχε τόσον μαγευτῆ ἐκ τῆς ζωῆς, χαριεστάτης καὶ φιλογέλου ἐκείνης μουσικῆς, ὅσον μικρόσωμὸς τις ἰσχνὸς ἀνὴρ, φορῶν κοσμίαν φαιὴν ἐνδυμασίαν καὶ καθήμενος εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς θεωρείου. Οὗτος μετὰ βαθείας προσοχῆς παρηκολούθει ἐκάστην συμφωνίαν, ἐκάστην μελωδίαν, τὸ δὲ ἀπαστρέπτον βλέμμα του ἐμαρτύρει τρανῶς τὴν κατέχουσαν αὐτὸν συγκίνησιν.

Ὅταν ἡ παράστασις ἔληξε καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῶν χειροκροτήσεων αἰτινες ἐξεροράγησαν εὐθὺς εἰς ὅλον τὸ θέατρον, οὐδεὶς ἐχειροκρότησε μετὰ περισσοτέρας παραφορᾶς μεθ' ὅσης ὁ μικρόσωμος ἐκεῖνος ἀνὴρ.

Ὁ ἡγεμὼν ἀνεχώρησε μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, τὸ πλῆθος τὸν ἐμιμήθη, μεταξύ δὲ τῶν φιλομόλπων οἵτινες εἶχον παρασταθῆ εἰς τὴν ἐπίσημον ἐκείνην παράστασιν, πλεῖστοι ἔλεγον ὅτι «ἀληθῶς ὁ Ἴταλὸς αὐτὸς εἶναι οἰονεὶ ἀδελφὸς τοῦ ἀγαπητοῦ μας Βόλφραγκ Μότσαρτ.»

Ὁ ἦρωρ τῆς ἀξιωμαμονοεύτου ταύτης ἐσπέρας ἐκ τῶν τελευταίων ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ θεάτρου ὅπου ἠθάνθη φλογερωτάτας συγκινήσεις. Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο τὸν διάδρομον, ἔνθα λυχνία τις ἔρριπτεν ἀμυδρόν μόνον φῶς, περιεπτύχθη τις αἴφνης αὐτὸν καὶ τὸν ἔσφιγγε σπασμωδικῶς.

Ἦτο ὁ μικρόσωμος ἐκεῖνος ἀνὴρ ὁ ὁποῖος ἤθελεν οὕτω νὰ τῷ ἐκδηλώσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Δὲν δύναμαι νὰ κταστέλω, τῷ εἶπε, τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ· εἶμαι καὶ ἐγὼ ὀλίγον μουσικὸς καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ μουσικὴ τὴν ὁποῖαν ἤκουσα ἀνέβλυσεν ἐκ τῆς καρδίας μου καὶ ὅτι τὴν ἔχω συνθέσῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! Ἄλλὰ ποῖος εἰσθε λοιπὸν; ἀνέκραξεν ὁ νέος ἀρχιμουσικὸς, σύρων τὸν ἄγνωστον θαυμαστὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδόν, καὶ περιέργως ἐξετάζων, εἰς τὴν λάμψιν ἐνὸς φανοῦ, ὡχρὸν πρόσωπον καὶ δύο προκδύζους ὀφθαλμούς.

— Βραδύτερον, ἀπεκρίθη ὁ μικρόσωμος θαυμαστής του, θὰ μάθετε ποῖος εἶμαι. Εὐαρεστήθητε μόνον, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἐμβῶμεν ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ καπηλεῖον καὶ νὰ συνομιλήσωμεν ἐπ' ὀλίγας στιγμάς. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω τὴν ἱστορίαν σας καθὼς καὶ τὴν τοῦ *Μυστικοῦ γάμου*.

Οὕτω πως ὁμιλῶν καὶ τερετίζων ἔπειτα ἀσμάτιον τοῦ νέου μελοδράματος, ὁ ἄγνωστος συμπαρέσυρε τὸν Κιμαρόζαν. Μετ' ὀλίγον ἀμφοτέροι ἐκάθητο εἰς τι ἤσυχον δωμάτιον ἐνὸς καπηλείου ἔμπροσθεν τραπέζης ἐφ' ἧς ὑπῆρχον δύο ποτήρια περιέχοντα ποῦντε, καὶ συνομιλοῦντες ἀμφοτέροι οἰκειῶς.

Βλέπων τις αὐτοὺς οὕτως εὐθύμως καὶ φιλικώτατα συνδιαλεγόμενους θὰ τοὺς ἐξελάμβανεν ὡς ἀδελφούς. Ὁ Ἴταλὸς εἶχεν ὅπως καὶ ὁ νέος φίλος του Γερμανὸς εἰλικρινῆ φυσιογνωμίαν, λεπτὰ χαρακτηριστικὰ, κόμην ἐφ' ἧς ἐπιμελῶς ἦτο ἐρριμμένη πικιπάλη, καὶ τὴν αὐτὴν τῶν κινήσεων ζωηρότητα. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τούτου διέφερον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἄλλου, διότι τοῦ μὲν Κιμαρόζα ἦσαν μελανοὶ καὶ σπινθηροβολοῦντες, τοῦ δὲ μικροσώμου Γερμανοῦ κυανοὶ καὶ γλυκεῖς. Ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ παράγοντες ἐφ' ἡμῶν ἀποτελεσμα ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μένωνος. Διὰ τοῦ μαγικοῦ αὐτῶν φωτὸς εἰσδύουσιν ἐντὸς τῆς ψυχῆς μας καὶ ἐξεγείρουσι μυστυριώδεις σκέψεις καὶ τερπνὰς ἀρμονίας. Εὐτυχῆς ὁ ἐκ Θεοῦ τυχὼν τοιούτων ὀφθαλμῶν! Εὐτυχῆς ὁ θεωρῶν τοὺς!

Ὁ μικρόσωμος ἐκεῖνος ἀνὴρ εἶχε τοιούτους θαυμασίους ὀφθαλμούς. Θελχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Κιμαρόζας τῷ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν του, ἱστορίαν ἄλλως παράδοξον.

Εἰς τὸ φαιδρὸν αὐτοῦ μελόδραμα Ὁ *μυστικὸς γάμος* ὁ διάσημος μουσουργὸς παρενέβαλε τινὰς τῶν θλιθερωτέρων ἀναμνήσεων τῆς νεότητός του, ἔθεσεν ὄνομα βαθύτατα ἐγκεχαραγμένον ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἔρριπεν ἀντὶ ἀνθέων τὴν ζωηρὰν μουσικὴν του ἐφ' ἐνὸς τάφου.

Ὁ Δομίνικος Κιμαρόζας, γεννηθεὶς ἐν Νεαπόλει τῷ 1753, ἦτο υἱὸς πτωχοῦ ἐμβαδοποιῦ. Νεαρὸς ἔτι ἐστερήθη τῆς μητρός του, ἦτις τῷ ἀπέκρυπτε τὰς ἀθλιότητας τῆς θέσεώς της διὰ τῆς λεπτῆς φιλοστοργίας της· ἠναγκάσθη ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ ἐμβαδο-

ποιού. Ἄλλ' ἐπὶ τοσοῦτον ἀδέξιος καὶ βράθυμος ἐφάνη εἰς τὴν τέχνην ταύτην, ὥστε ὁ πατήρ του ἀπεφάσισε νὰ τῷ μάθῃ ἕτερον ἐπάγγελμα, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἔθεσεν ὡς μαθητευόμενον παρὰ τινι πλοσίῳ ἀρτοποιῷ, Ἱερωνύμῳ τὸ ὄνομα.

Ἦτο δεκαετραετής τότε καὶ λίαν ὠραίος. Ὁ δὲ πανοῦργος Ἱερωνύμος, βλέπων αὐτὸν τόσον ὠραῖον καὶ τόσον βραδινόν, τὸν ἔστειλε νὰ πωλῇ εἰς τὰς ὁδοὺς ἄρτους, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ ὠραιότης του θὰ προσείλκυε πολλὰς πελάτιδας. Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο λίαν εὐτυχής, δι' ὃ ὁ πονηρὸς ἀρτοποιὸς ἐδικαιοῦτο νὰ περιμένῃ πολλὰ κέρδη. Δυστυχῶς ὅμως ὁ χαρίεις αὐτοῦ ἐπίκουρος δὲν εἶχεν ὄρεξιν διὰ τὸ νέον αὐτοῦ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτοποιοῦ ὅπως καὶ διὰ τὸ τοῦ ἐμβλαδοποιοῦ. Ἀντὶ νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας τῆς Νεαπόλεως, ἐνὶ λόγῳ ὅπου ἤθελεν, ἰστάμενος ὑσάκις ἤκουε κιθαρῳδὸν τινα, ἢ μουσικῷ ὄργανου ἦχον ἢ ἄσμα πλάνητος αἰοῖδου.

Ὁ Ἱερωνύμος τότε ψευστῆς τῶν ἐλπίδων του τῷ ἔδωκεν ἕτεραν ὑπηρεσίαν τῷ ἀνέθεσε τὴν καθ' ἑκάστην πρωΐαν μεταφορὰν τῶν ἄρτων εἰς τοὺς μεγάλους οἴκους τῆς συνοικίας του. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀκριβῶς ἔκαμνεν, ὁ δὲ φιλάργυρος Ἱερωνύμος καθ' ἑκάστην ἐλάμβανεν ὑλόκληρον τὸ τίμημα αὐτῶν. Ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ νεαρὸς ὑπάλληλός του ἐβράδυνε πολὺ εἰς τὴν εὐκόλον ταύτην διανομήν, δι' ὃ ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος ταύτης.

Πρωΐαν τινὰ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ὁ ἀρτοποιός, θέσας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Δομινίκου τὸ σύνθητες φορτίον του, τὸν ἠκολούθησε κρυφίως. Μετ' ὀλίγον εἶδεν ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τινι πλησίον ὁδῷ καὶ συνωμίλει μετὰ τινος βρακενδύτου παιδίου, περιμένοντος αὐτόν.

— Νά, τῷ εἶπε ταχέως ὁ Δομίνικος, πάρε τὸ πρόγεμά μου, νὰ καὶ τὰ ψωμιά ποῦ θὰ μοιράσῃς εἰς τὰ σπίτια ποῦ σοῦ ἔδειξα. Πάρε τὰ χρήματα καὶ φέρε μού τα.

Ὁ παῖς ἀπῆλθεν, ὁ δὲ Δομίνικος διηυθύνθη πρὸς ἕτερον μέρος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τινα μεγάλην οἰκίαν. Ὁ ἀρτοποιὸς ὤρμησε κατόπιν του.

— Ποῖος κάθηται ἐδῶ; ἠρώτησε λαζαρόνον καθήμενον ὀκλαδὸν πλησίον τῆς θύρας.

— Ὁ κύριος Ἀπρίλης, ὁ περίφημος τραγουδιστής.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠκούετο ἀρμονικωτάτη γυναικεῖα φωνή.

Κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν νεανὶς διακεκριμένης οικογενείας ἤρχετο ἐκ τοῦ κομποῦ μεγάρου τῆς, ὀδηγούμενη ὑπὸ τῆς θείας τῆς ἴνα ἀκούσῃ μαθήματα παρὰ τοῦ διασῆμου Ἀπρίλη. Δεκαπενταετίς μόλις, ὀρφανή, πλουσία, εὐφυής, χαριστάτη καὶ ὠραιότατη, ἡ κόμησσα Καρολίνα περιεκυκλοῦτο ὑπὸ πληθῆος λατρευτῶν,

τοὺς ὁποίους γελῶσα ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτῆς. Εἰς μόνος συγγενῆς τῆς, πλήρης φιλοφρονήσεων καὶ ἐπιτηδεύσεων, εἶχε τὴν προνόμιον νὰ κάθηται ὀλίγας στιγμὰς πλησίον τῆς καθ' ἑκάστην. Τῇ προσέφερεν ἀνοδοδέσμην, ἠσπάζετο μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρά τῆς, ἐκείνη δὲ ἀνυπομονῶν μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς του, διότι ἀπεστρέφετο εἰς τὰ καταναγκασμὸν καὶ ἠξίου νὰ ἀφίνηται ἐπὶ ἑῶρα εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς. Ἐν τῇ ἀθόφῃ ἀλλ' ἡ ζωὴ καὶ φιλοπαιγμονὶ συχνάκις δὲ ἰδιοτρόπῳ ὀλίγον εὐθυμία αὐτῆς, μεγάλως ἠρέσκετο νὰ πῶζῃ μετὰ τῆς εὐειδοῦς θαλαμηπόλου τῆς Ἐλιζέτας, νὰ τρέχῃ εἰς τὸν κῆπον ὡς παιδίον, ἐνίοτε δὲ νὰ ἐξέρχεται τὸ ἐσπέρας μετημφισμένη μεθ' ἑνὸς ὑπηρετοῦ καὶ νὰ πλανᾶται τῆδε κρῖναι ἀνά τὰς ὁδοὺς, καί τοι ἦτο τόσον δειλή, ὥστε ἐτρόμαζεν ἂν ἤκουε πλησίον τῆς τραχεῖαν φωνήν.

Ἡ θεία τῆς κόμησσα Φιδάλμα ἐπεθύμει νὰ συναίνεσθαι τέλος νὰ ἐκλέξῃ ἡ ἀνεψιὰ τῆς σύζυγον μετὰ τῶν πολυαριθμῶν μνηστῆρων τῆς, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐπεθύμει νὰ τῇ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν τῆς, οὐδαμῶς ἐπίσης ἠνώχλει ταύτην καὶ τοῦναντίον ἐγέλα δι' ὅτι αὕτη ἐκάλει χαριέστατα ἐπινοήματα καὶ ἰδιοτροπίας τῆς φιλάτης αὐτῇ ἀνεψιάς. Ἡ δὲ Καρολίνα τὴν ἠγάπα ὅπως ἠγάπα πάντα μὴ ἐμποδίζοντα τὴν ἐλευθερίαν τῆς μόνος ὁ διδάσκαλός τῆς Ἀπρίλης ἐξῆσκει ἐπ' αὐτῆς ἀληθῆ ἐπίδρασιν.

Τὴν φωνὴν τῆς χαριστάτης ταύτης νεανίδος ἤρχετο ἐκάστην πρωΐαν ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν ν' ἀκούῃ ὁ Κιμαρόζας. Εὐρίσκετο γονυπετής ἐπὶ τοῦ μεσοβάθρου τῆς κλίμακος, τὸ οὖς ἔχων κεκολλημένον εἰς τὴν θύραν, ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ὅτε τὸ μάθημα ἐτελείωνεν, ἐκρύπτετο ὀπισθεν μίαν στήλης, ἑθεώρει τὴν φιλόγελων κόμησσαν ἐπιβαίνουσαν τῆς ἀμαξῆς, ἔπειτα δὲ ἔτρεχεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ πρὸς συνάντησιν τοῦ παραγγελιοδόχου του, ὅστις τῷ ἔδιδε τὸ κἀνιστρον καὶ τὰ χρήματα καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κύριός του τὸν ἠκολούθησε, τὰ πράγματα δὲν συνέβησαν ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Μόλις ὁ δυστυχῆς Δομίνικος ἐγονυπέτησεν εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, ὁ ἀρτοποιὸς μανιωδῆς ὤρμησε ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ὤθησε δὲ μετὰ τσοαύτης βίας ἐπὶ τῆς θύρας, ὡς τε ἡ θύρα αὕτη ἠνεώχθη καὶ ὁ Δομίνικος ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας τῆς Καρολίνας. Φαντάσθητε τὴν ὑπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρτοποιοῦ γενομένην σκηνὴν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν· ὁ ἐνδοξὸς αἰοδὸς Ἀπρίλης ὄρθιος μετὰ μεγαλοπρεποῦς ἀγανακτήσεως, ἡ κόμησσα Φιδάλμα βρηγνύουσα κραυγὴν φρίκης καὶ πίπτουσα ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἡ δὲ χαριστάτη ἀνεψιὰ αὐτῆς ἐντρομος ἀλλ' εὐμενῶς θεωροῦσα τὸ ἐνώπιόν τῆς προσπεσόν ὦ-

ραϊόν μεираκιον, και εις τὸ βάθος τῆς εικόνας ὁ ἔκ-
πληκτος Ἱερώνυμος.

Ὁ Κιμαρόζας ἠγέρθη και ἐλάλησεν ἐνθουσιω-
δῶς περὶ τοῦ πάθους του πρὸς τὴν μουσικήν,
εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ ὑπέρτης τοῦ κυρίου Ἀ-
πρίλη, ἐὰν ὁ διάσχος διδάσκαλος ἤθελε τῷ ἐ-
πιτρέψῃ μόνον νὰ παρίσταται ἐνίοτε εἰς τὰ μα-
θήματά του.

Συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀφελοῦς και εἰλικρινοῦς
ταύτης ἐπικλήσεως ὁ Ἀπρίλης προσνεγκῶν γεν-
ναίαν ἀποζημίωσιν εἰς τὸν ἀροτοποιόν, κατέπει-
σεν αὐτὸν νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὸν νέον μαθη-
τευόμενόν του. Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς χαρᾶς του,
ὁ Κιμαρόζας ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς Καρολίνας
και τὴν ἠσπάσθη ἐπιχαρίτως, ἡ δὲ κόμησσε Φι-
δάλμα, ἥτις κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐνόμισε
πρέπον νὰ θέσῃ πέρας εἰς τὴν λιποθυμίαν της,
παρετήρησεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ἀνεψιᾶς της
ἐρυθρμα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τόσον
σφοδρόν.

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

(Μετάφρ. Γ. Α. Βιλαζίνη).

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Τὸ πότισμα τῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις φυτῶν.

Εἰς πάντας εἶνε γνωστὸν ὅτι πρὸς ἀνάπτυξιν
τῶν φυτῶν και ἐπίδοσιν ἀπαιτεῖται θεραπεία
αὐτῶν ἐπιμελής και ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων
στηριζομένη, και ὅτι και τὰ φυτὰ τὰ ἐντὸς τῶν
αἰθουσῶν ἡμῶν θεραπεύμενα, ὅπως αὐξάνονται
ὕγιη και σφριγῶντα, ἔχουσι ἀνάγκην ἀέρος κα-
θαροῦ, ὕδατος ἐπαρκοῦς, τροφῆς ἀπὸ τῶν ἀλά-
των τοῦ ἐδάφους και φωτὸς ἰκανοῦ.

Ἄλλ' οἱ ὄροι οὗτοι τῆς αὐξήσεως παραμελοῦν-
ται συχνάκις ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἰδίως δὲ ὡς πρὸς
τὸ πότισμα τῶν φυτῶν. Τούτου ἕνεκα θέλομεν
ἀναγράψῃ ἐνταῦθα κανόνας τινάς, οὓς ἔχων τις
ὑπ' ὄψιν και ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα θέλει ἀπο-
φύγει τὰ ἐκ τοῦ μὴ ἰκανοῦ ἢ κακοῦ ποτίσματος
κακά.

Και ἐν πρώτοις δεόν νὰ ἐξετάζηται τὸ ὕδωρ,
δι' οὗ ποτίζομεν φυτὸν τι. Ὑδωρ περιέχον ἄφθο-
να ἄλατα τιτάνου, οἷον τὸ ἡμέτερον ἐν Ἀθήναις,
εἶνε ἀπορριπτόν. Πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ ἀ-
φίνομεν αὐτὸ ἰσάμενον ἐν μεγάλοις πίθαις ἢ βυ-
ρελίοις ἄνοικτοῖς ἐφ' ἰκανὸν χρόνον, προσθέτοντες
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κοχλιάριον μέγα ποτᾶσσης.
Καταλληλότατον πρὸς ποτίσμον τῶν ἀνθῶν τῶν
αἰθουσῶν εἶνε τὸ ὕδωρ τῶν ἀποπλυμάτων τοῦ
μαγειρείου, οὐ μόνον διότι περιέχει θεραπευτικὰς τι-
νας οὐσίας, χρησίμους εἰς τὰ φυτὰ, ἀλλὰ και διότι
διὰ τοῦ βρασμοῦ ἐγένετο κλιότερον τοῦ φρεα-
τίου, καθιζήσαντων τῶν τιτανωδῶν ἀλάτων. Τὸ
ὕδωρ τοῦτο δεόν νὰ μὴ περιέχῃ ἀφθόνους λιπα-
ράς ἢ ἐλαιωδεις οὐσίας.

Τὸ ὕδωρ τῶν φρεάτων δύναται και ἄλλως νὰ
γείνη ἐπιβλαβὲς εἰς τὰ ἐν γαστρικῆς θεραπεύμενα
φυτὰ, ἕνεκα τῆς θερμοκρασίας. Ἐκ πείρας δὲ
εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ ὕδωρ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν
μέσσην θερμοκρασίαν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ὑπάρ-
χουσι τὰ φυτὰ. Ὅσα τὸ φυτὸν αὐξάνεται τα-
χύτερον και ἐπιδίδει εἰς βλάστησιν κραταιότερον,
τόσῳ ἡ διαφορά τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος εἶνε
ἐπιβλαβεστέρα. Καταλληλότατον δὲ εἶνε τὸ ὕ-
δωρ ὅταν ὑπερβαίῃ κατὰ τι τὴν θερμοκρασίαν
τοῦ δωματίου· ἐὰν δὲ πρόκειται νὰ ἐπιταχύνω-
μεν τὴν ἔκπτυξιν τῶν βλαστῶν ἢ νὰ προκαλέσω-
μεν πρωϊμώτεραν τὴν ἐξάνθησιν, ἡ θερμοκρασία
αὐτοῦ δύναται νὰ εἶνε ἀνωτέρα τῶν 10—15 βαθ-
μῶν ἢ και ἔτι πλεῖον.

Ὡς πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ὕδατος ὡδηγεῖ
ἡμᾶς πάντοτε ἡ φύσις αὐτῆ τοῦ θεραπευομένου
φυτοῦ. Διότι τινὰ μὲν τῶν φυτῶν εἶνε ἐνυδρόβια,
ζῶντα ὑπὸ τὸ ὕδωρ και ἔχοντα φύλλα ἐπιπλέον-
τα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἄλλα δὲ εἶνε φί-
λυδρα, ζῶντα ἐν τόποις ἐνίκμοις και ὑδρηλοῖς. Τὰ
θεραπεύμενα ὁμως συνήθως ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν
ἡμῶν εἶνε τὰ πλεῖστα φυτὰ ἀναπτυσσόμενα εἰς
τὸ κοινὸν χῶμα, ὅταν τοῦτο περιέχῃ ὠρισμένον
ποσὸν ὕδατος. Ἐν τὰ φυτὰ τῶν γαστρῶν ἐβύ-
θιζον τὰς ρίζας τῶν ἐντὸς λίαν ὑγρᾶς γῆς, ἐν ἣ
τὸ ὕδωρ μένει στάσιμον, ἤθειλον ζηρανηῆ, διότι ἡ
ὕγρασία γεννᾷ ὄξεα ἐπιβλαβῆ εἰς τὰς ρίζας και
ἐμποδίζει τὴν εἰσθυσιν τοῦ ἀέρος ἐντὸς τοῦ ἐδά-
φους και τὴν κοινωνίαν αὐτοῦ μετὰ τῶν ριζῶν,
καθιστᾷ δὲ ἀδύνηκτον και τὴν θρέψιν τῶν φυτῶν
ἕνεκα τῆς παρακωλύσεως τῶν ὠρισμένων συνθέ-
σεων και ἀποσυνθέσεων ἐντὸς τοῦ χῶματος.

Τὰ ὑπαίθρια φυτὰ, τὰ φυόμενα ἐπὶ τῶν ἀ-
γρῶν, ἐν ζηρασίᾳ, δύναται και ἔχουσι τὴν τά-
σιν νὰ εἰσθῶσι διὰ τῶν ριζῶν αὐτῶν εἰς βαθύ-
τατα στρώματα τοῦ ἐδάφους ἢ πλαγίως εἰς μέρη
ὕδρηλότερα και εὐρίσκωσιν οὕτω τὴν ἀρκούσαν
ὕγρασίαν. Ἄλλ' εἰς τὰ φυτὰ τῶν γαστρῶν αἱ
ρίζαι δὲν δύναται νὰ ἐκταθῶσι εἰς μεγάλην ἀ-
πόστασιν, τούτου δὲ ἕνεκα ἀνάγκη νὰ παράσχω-
μεν αὐταῖς τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ διὰ ποτίσματος.
Ὅσα δὲ μάλλον φυτὸν τι ἔχει ἀνάγκην ὕδατος
ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ, τόσῳ κραταιότερον
βλαστάνει ποτίζόμενον. Ἐνταῦθα ὁμως γεννᾷται
τὸ ζήτημα ποσᾶκις πρέπει νὰ ποτίζομεν φυτὸν
τι και ποῖαν ποσότητα ὕδατος πρέπει νὰ χύνωμεν
ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐποθέσωμεν ὅτι τὴν πρωῖαν ταύτην ἐποτί-
σμεν καλῶς φυτὸν τι τοῦ δωματίου. Περὶ τὴν
μεσημβρίαν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ χῶματος τῆς γά-
στρας φαίνεται ξηρά, και εἶνε ὄντως, διότι τὸ
ἔξ ἐπιπολῆς ὕδωρ ἐξητμήσθη ἕνεκα τῆς θερμο-
κρασίας τοῦ δωματίου. Περὶ τὰς ρίζας ὁμως ὑ-
πάρχει εἰσέτι ἀρετὴ ὑγρασία, ὅπως διαλύῃ τὰς
ἐν τῷ χῶματι διαλελυμένας τροφὰς και παρέχῃ